

Велимир Петров

Котката

Котката Винаги е била на Въръжение в нашия дом. В исторически и съвременен план.

Моят родител, на връщане от работа, се отбиваше в халите и купуваше нещо и за котката.

Довоенните касапи и рибари продаваха за символични суми карангия и изрезки за котешка храна. Котката ни го посрещаше през три улици с вирната опашка. Съседските котки завистливо спазваха дистанция, чакаха техните си стопани. Ескортът тържествено и с достойнство се приближаше в къщи. Достойнството още беше на мода...

Имахме всякаква котка: малки, пухкави кълбенца, дърти котки с бурно минало и сложен характер, елегантни маци и мацки тинейджъри. Както и бойни махленски котараци със съдрани уши и нахапани опашки. Но – винаги, по правило, интелигентни, просветени в санитарно-хигиенно отношение и обезателно-предани...

Поглеждам назад – във времето. Много котка, много нещо:

Въздушна тревога! Вълна след вълна, американските „лятащи крепости“ бомбардираха рафинериите в Плоещ, Румъния. Пускаха и за нас по нещо. Окопите бяха на около двеста метра. Всеки грабваше първата си необходимост, аз – моята: фамилната котка Жулиета. Ромео трепереше в съседчето. Страхът властваше...

Военновременната котка беше възпитана котка, с довоенен морал. Не крадеше, не беше нахална, не си вършеше оная работа на неподходящи места. Знаеше си мястото в класово отношение, в класовото общество.

Следвоенната котка, вече го караше през просото, еманципираше се. Качваше се на главите ни. Имаше един Болшевик. Баща ми го беше кръстил. Беше назадничав елемент – чиновник във външно търговска банка. Ползваше три езика. Като станаха БНБ, ги „забрави“ и опита да учи руски. Стигна до „болшевик“ и блокира. Аз, обаче, бях прогресивен. Знаех кой е Павлик Морозов, кой – Матросов, знаех и как се каляваше стоманата. Да не говорим за Чук и Гек и Тимур и неговата команда. Скиторехме с Болшевик по нощите, по покриви и агитки. Не минаваше без „критика“ и опъване на уши. Това не ни пречеше да се обичаме, хайманлъкът се развиваше...

Помня, учех по история за десетте сталински удара. Болшевик явно скучаеше: дърпа ме, драска ме, нежно и не дотам, по врата и ушите. Накрая взе крути мерки – скочи върху учебника и – ... разкъса блокадата при Яш-Кишинев. Ако беше някой, с друго име, Белене не му мърдаше! За да ме омилостиви, домъкна отнякъде трикилограмов шаран,

пълен с орехи, готов за печене. Рушветчийството набираше скорост...

Котката по време на Двугодишния план, както и при Петгодишните, се ползваше от кулинарията на фамилията. Богат асортимент: мамила, тричав царевичен хляб, булгур, както и вездесъщия боб, единия ден прочетен на тъй, другия ден – на инак, за разнообразие. В деликатесни дни – картофи или кисело зеле. Вегетарианските идеи напиреха...

Отраканата котка, обаче, се подсилваше и с дивеч. Я мишка, я гущер, разбираше и от жабешки бутчета. Котаракът Чой Бал Сан разбрал, че съм регистриран в тубдиспансера – за лоши жлези, от недождане, започна редовно да ми носи прясно уловени мишки. Оставяше ги в краката ми, мърмяукаше и предано ме гледаше в очите. Внимавах да не го заsegна с отказа си. Понякога носеше и по някой чатал домашен суджук. В такъв случай въобще нямаше опасност да го обидя. Хайдутлукът пръкваше...

Котката е предано другарче. Сива маца не се отказа от баща ми, когато го преквалифицираха във фукара-пенсионер и прекарваше времето си по опашките, за преоценени кокали и ония бивши котешки храни, станали вече деликатеси. Колегите по кокалена опашка се поздравяваха при среща с отривисто лаене. То им беше парола и отдушник. Сива маца не реагираше негативно на това лаене. Любов! Или – съжалението намираше почва у нас...

Интелигентната котка подлежеше на дресировка. Стимулирана с мръвка /или морален и физически тормоз/, можеше да изпълнява разни номера: да подава лапа, да се прескундя, както и да се изправя на глава. Ако мръвката би била много голяма, сигурно щеше да лети като птиче или да лае... При стопаните и положението беше идентично: научихме се да пеем маршови песни на близки и родни нам езици, да манифестираме с портрети, да размахваме червени байраци и карамфили, да зографисваме сърпове, чукове и петолъчки. Не само за мръвката. Мимикрията лъсна...

Купихме си хладилници и ги напълнихме с шийки, фенери, пушени кокали. Да има! Че не винаги имаше. Котката хвана синусит – носът и все в хладилника. Заглади косъма. Един колега съчини крилатата фраза, че мечтата му била, да е котарак на служба при мене. Завистта се проявяваше под различни форми...

Много котка мина през нашия дом. Която не влезе във валериановите капани на кождерите или не беше изядена от виетнамците, доживя до дълбока старост. Ще се помнят такива елитни екземпляри като сямката Люсиена, основала династията на Ламбо Глупака, черната

полуангорка Дража, баба на Мяцо, както Горна Цана и Долна Цана. Други се задържаха за кратко, провиняваха се и си ритваха кокалчето...

Връзкаството се завихряше. Ще ви разкажа за Принцеса Мичико. Взехме я от много добро семейство – от директора на средното музикално училище. Също като принцесата имаше бели ръкавички и пантофки. Както и бяло жабо и боне. Муцунката и беше също така сладка. Източните и очички – сладострастно присвити. Мустачките и – не помня, като на принцесата ли бяха или като на престолонаследника... Нямам информация дали принцесата хронически се е подмокрляла неволно, но нашата Мичико направо прекаляваше.

Впоследствие музикалният директор направи доброволни самопризнания. Принцесата редовно им поливала мокета, което е и причината за екстрадирането и. Имала е предпочитания към територията под рояла. Особено активна била при изпълнението на „Музика на водата“ от Хендел и „Синият Дунав“ на Щраус...

За това му деяние, както и за други подобни, директорът беше снет от поста си в средното музикално училище и за наказание беше заточен като културно аташе във Виена. Така му се пада!... Но това по-после. Ние още нямахме информация за изпусканията на Мичико. Както нощните, така и дневните. Нямахме и роял, защото не сме роялисти, а убедени републиканци.

Искахме да превъзпитаме принцесата в гражданка. Принцесата с риск да се изпусне на неподходящо място, замени рояла със стоватовата уредба „Хитачи“ – японска и работа...

Вината не беше в това красиво създание. Голям шанс имало, след пубертета, това болестно състояние само да отзвучи. Нямахме време, както и желание, да чакаме да отзвучи пубертета на принцеса Мичико. Времената бяха други – завързахме и една червена панделка и невинно я подхвърлихме в среда с определено леви музикални интереси. Съвсем скоро научихме, че новия и стопанин е издигнат на висок пост в евролевия, реструктуриран пространствено, музикален живот. Явно принцесата е използвала влиянието на Императорския двор, както и това на Съседните дворове...

Ще завърша, засега, с историята на тази високопоставена особа. Нека не се сърдят гъстите редици неспоменати приятели от котешкия род, споделили както гладните, така и ситите ни дни. Отдали всичко от себе си, за възпитанието на децата и внуците ни, както и нас самите. Нека не се сърдят и настоящите – на въоръжение към днешна дата. Още са в изпитателен режим. Не са доказали добродетели. Нещо простеят, лакоми

са, ненаситни, крадливи и лицемерни. Не са екологично чисти и се клепат взаимно. Превърнали са просията в държавна политика. Не ги вина – рожби на времето в което живеем...

Март 1996 г.

КРАЙ

© 1996 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11031>]